

Dominique Dumortier

Ik ben Dominique Dumortier. Ik ben een vrouw van 40 jaar en ik heb 3 kinderen. Ik heb de diagnose autisme gekregen toen ik 24 was. Nochtans wist ik al van in de kleuterklas dat ik niet was zoals anderen. Ik heb altijd geweten dat ik "anders" ben. Mijn kinderjaren waren zwaar. Alles was zo beangstigend en zo vele vanzelfsprekende dingen waren voor mij absoluut niet vanzelfsprekend. Heel de tijd zat ik met de vraag waarom ik niet kan wat andere kindjes wel kunnen. Waarom bij anderen zo vele dingen moeiteloos lukken en bij mij helemaal niet. Ik twijfelde enorm aan mezelf en voelde me heel minderwaardig. Ik heb moeilijke tienerjaren gehad. Ik voelde me nergens bijpassen en voelde me apart terwijl ik niets anders wou dan bij de groep horen. Toen de adolescentie eraan kwam werd het nog ingewikkelder. Gaan studeren, alleen wonen, werken, een gezin stichten... Voor alles moet ik me zo veel meer inspannen dan de anderen en ik heb het gevoel dat ik voor elke stap moet vechten. Mijn leven leek een aaneenschakeling van worstelingen die elkaar op een hoog tempo opvolgden. Ik wenste dat alles wat gemakkelijker zou verlopen maar dat was niet zo.

Op die manier werd ik wel gedwongen op zoek te gaan. En wie zoekt die vindt. Ondertussen voel ik mij een goochelaar. Ik heb een doos met wel honderden trucks om niet door te mand te moeten vallen, om niet te moeten toegeven dat ik sommige dingen niet kan. En nog later kwamen er ook heel wat oplossingen. Oplossingen om mijn leven voor mezelf draaglijker en minder moeizaam te maken. Ik vond oplossingen voor heel wat dingen. Dagelijkse dingen zoals het huishouden, winkelen, koken maar ook het werk, het omgaan met vrienden en hun verwachtingen...

Ondertussen verlopen de dingen in mijn leven op een manier waar ik best tevreden en gelukkig mee ben en lukt het mij steeds beter om overeind te blijven. Ik ken mijn autisme beter en beter en inzicht in mijn autisme zorgt er voor dat ik mijn leven gemakkelijker kan inrichten. Ik heb heel wat aanpassingen ingevoerd om mijn leven leefbaarder te maken en met succes!!

Ik leef nu een leven waar ik tevreden mee ben. Ik geniet van mijn kinderen en heb het gevoel dat "eindelijk" alles wel op zijn pootjes terechtgekomen is. Het autisme is natuurlijk niet weg en zal er altijd zijn en energie vergen maar ik heb het leren aanvaard, mee leren leven en het speelt me nu niet meer parten zoals vroeger. Ik heb mijn weg gevonden.

Ik geef vormingen en getuigenissen over mijn autisme op verschillende plaatsen. Dit over verschillende onderwerpen. Ik vind het zeer belangrijk dat mensen weten wat autisme is maar ook dat ze weten wat het betekent om ermee te leven, welke impact het heeft en hoe allesomvattend het is. Ik vind het belangrijk dat mensen de kans krijgen om ook iemand met autisme te horen vertellen over zijn of haar belevingen. Pas als je weet wat autisme is, hoe diep het gaat en begrijpt hoe het in elkaar zit, dan pas kan je werken aan goede oplossingen om moeilijkheden aan te pakken.

Ik heb een boek geschreven over mijn autisme.

In 2002 werd mijn boek uitgegeven met volgende covertekst:

Dominique is anders, ze heeft autisme.

Mensen vinden haar "moeilijk". Autisme is onzichtbaar.

Een persoon met autisme leeft op een andere planeet.

In dit autobiografische verslag leren we autisme kennen van binnen uit. We voelen aan den lijve de hinder die Dominique ondervindt bij het uitvoeren van dagelijkse bezigheden zoals boodschappen doen, autorijden of koken. De wereld is beangstigend omdat alle zintuiglijke prikkels een chaos teweegbrengen, met een allesoverheersend gevoel van ontredde en paniek tot gevolg. Dagelijkse geluiden, zoals het geritsel van een plastic zakje of geroezemoes, veroorzaken helse pijnen, vergelijkbaar met tandpijn. Communicatie verloopt stroef en leidt tot misverstanden en onbegrip, met ruzie tot gevolg. Sociaal contact lukt alleen bij mensen die ze goed kent. Toch geeft ze ook lezingen over autisme en heeft ze een vaste vriend.

Deze uitermate heldere uiteenzetting geeft ons inzicht in de verwarrende, maar ook soms grappige belevingswereld van een jonge vrouw met autisme.

Theo Peeters, directeur van het Opleidingscentrum Autismen, schreef het nawoord.

Wie het boek leest en dan kijkt naar wie ik nu ben zal zeker en vast kunnen beamen dat er een enorme evolutie inzit en dat ik een grote groei heb doorgemaakt. Ik hoop dat dit moed geeft aan de vele anderen met autisme, hun ouders en de hulpverlening. Dit is een positief verhaal. Er is veel mogelijk!

www.engelenmetbotinnen.be

dominique11@telenet.be